

Nr. 3 (295)
Anul X
21 ianuarie 1961

500 de inovatori
(pag. 3-4-5)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

FOTOCRONICĂ ELECTORALĂ

În întreaga țară au continuat în-sufleșitele adunări ale oamenilor muncii în care aceștia și-au propus candidații în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională și sfaturile populare de la 5 martie.

① La Casa universitarilor din Cluj, tovarășul V. Valda (la tribună), prim-secretar al Comitetului regional P.M.R. Cluj, propune drept candidat al cetățenilor din circumscripția electorală nr. 1 pe tovarășul Ion Gheorghe Maurer, membru al Biroului Politic al C. C. al P.M.R. și președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale.

② În localul Institutului de cercetări zootehnice, cetățenii circumscripției electorale orașenești nr. 317 au propus drept candidat al lor în Sfatul popular orașenesc București pe artistul poporului Costache Antoniu (în picioare la tribună).

③ În circumscripția electorală Constanța-vest, sute de muncitori, tehnicieni și ingineri au propus drept candidat pentru alegerile în Marea Adunare Națională pe tovarășul Petre Nicolae, președintele Comitetului executiv al Sfatului popular al orașului Constanța.

④ Utemistul Mihail Dobrescu, mecanic ajustor la fabrica „Pirogov”, după ce a fost propus candidat în Sfatul popular orașenesc București de către cetățenii din circumscripția electorală nr. 186, stă de vorbă cu alegătorii.

⑤ La Comana, în Dobrogea, peste 600 de cetățeni s-au adunat pentru desemnarea candidaților F.D.P. pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și Sfatul popular regional. Adunarea a votat cu entuziasm inserarea pe lista de candidați a tovarășului Nicolae Hudlîeanu, Erou al Muncii Socialiste, președintele G.A.C. Comana, lată-l pe candidat, într-o discuție cu un grup de cetățeni din circumscripția electorală respectivă.

500 DE INOVATORI

Fotoreportaj realizat în colaborare cu fotorezondenții voluntari Paul MAZILU (ajustor) și Ion CRISTALI (proiectant) de la uzinele „23 August”.

Șaizeci și cinci de milioane e o avere, nu glumă! Cam atât ar costa, cu aproximație, un cartier de locuințe cu peste 1.500 de apartamente; un orașel în toată regula!

Ei bine, suma aceasta a fost economisită în zece ani la uzinele „23 August” numai datorită inovațiilor, sau mai bine zis inovațiilor.

Acești oameni nu se mulțumesc niciodată cu ceea ce știu, cu ceea ce au învățat. Ei caută mereu noul în tehnică și îl aplică în sectorul lor de muncă, transformându-l în economii care se răsfrâng asupra prețului de cost, asupra îmbunătățirii calității producției și a ușurării condi-

COPERTA NOASTRĂ

Maistrul forjor Hristache Antonache, decorat cu Ordinul Muncii cl. I, are la activul lui 56 inovații, prin care s-a realizat un total de economii de peste două milioane lei.

Goldrac Petre, ajustor-montor la secția motoare, se preocupă și de creșterea cadrelor tinere de inovatori.

țiilor de muncă. Stăpîni pe meseria lor, n-au astimpăr cînd simt că ceva nu merge cum trebuie. Spre pildă ajustorul Petre Goldrac de la secția de motoare, unul dintre numeroșii inovatori ai uzinei, a explicat foarte bine cum poți deveni stăpîn pe tehnică, cum poți contribui la perfecționarea și raționalizarea procesului de producție: „Dacă cunoști meseria bine, numai atunci vezi că o piesă nu s-a executat în cele

mai bune condiții, că se poate face și altfel, mai bine, că o operație durează prea mult, că mai trebuie un dispozitiv”.

În cele ce urmează vă prezentăm doar cîțiva dintre cei 500 de inovatori ai uzinelor „23 August”, care în anul 1960 au făcut 800 propuneri de inovații înregistrate, cu peste 200 de propuneri mai mult decît în anul 1959.

E. IAROVICI

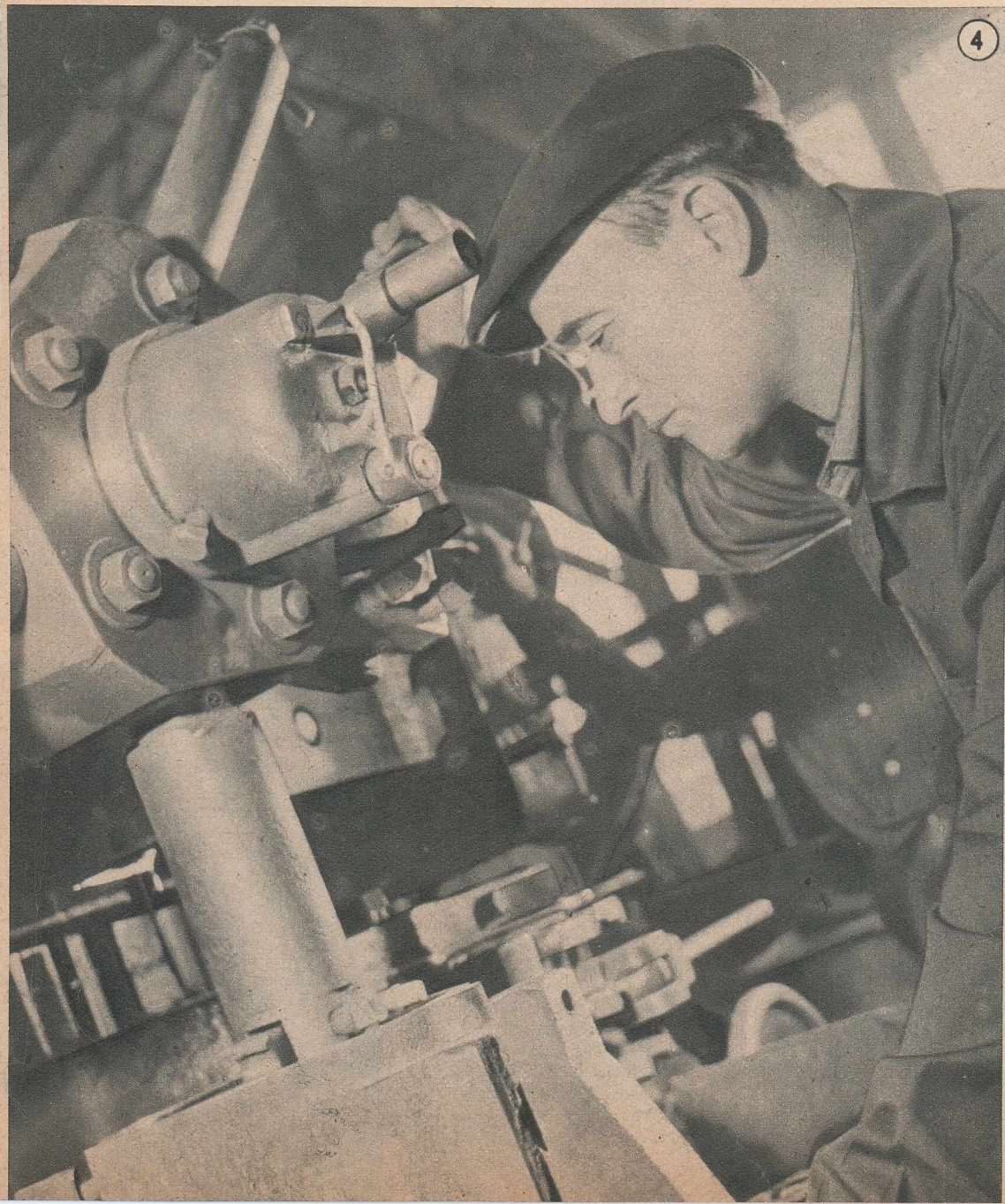
① Maistrul forjor Anton Vlanghe discută la cabinetul tehnic al uzinei un nou proiect de inovație. În 1960 a propus 21 de inovații.

② Unul dintre cei mai fineri inovatori, muncitorul turnător Popa Stan. Inovațiile sale privesc îndeosebi metoda avansată de turnare în cochilă a unor piese importante pentru motoare și vagoane, metodă prin care se obțin produse de calitate superioară, o reducere a volumului de muncă și a rebuturilor. Urmează școala medie serală și, fiind un pasionat cititor, și-a format acasă o bibliotecă.

③ Maistrul turnător Tudorică Marin ar dori ca și fiul său să ajungă inovator. Judecând după privirea plină de interes a băiatului, se pare că nu va avea prea mult de furcă cu el.

④ Maistrul montor Filip Ștefan, de la secția mecanică, se interesează în mod special de construirea de dispozitive pentru mecanizarea operațiilor de prelucrare și montare, eliminarea efortului fizic și mărirea productivității.

KISS Jenő

EVANTAIUL

Am măsurat cu ochii depărtarea,
când în picioare iar mă ridicai.
Și am zărit cum se deschide marea —
un răcoros și mîndru evantai.

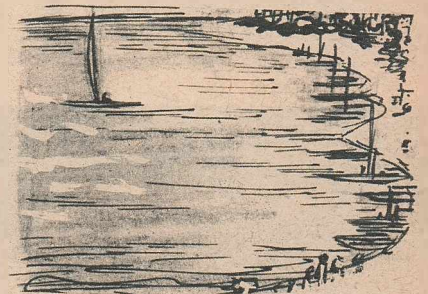
În mînă-l ține coasta grațioasă,
cu un șirag de case ne-ntrecut.
Un joc de verde-albastru pe mătasă,
asemeni evantai n-am mai văzut.

Ce străveziu se reazimă de zare,
ce neted e, de nimeni legănat!
Și pînza de corabie apare
un flutur ce pe el s-a așezat.

Mici valuri în motive japoneze
și-au răsfirat conturile subțiri.
Cînd razele încep să lumineze,
e-o țesătură numai de luciri.

O, evantai închis c-un arc de zare,
mișcîndu-te-n culori vei fi bogat!
Mătasa ta mîngie cu răcoare
priveliștea cu-obrazu-nfierbîntat.

De-aici de sus te văd atît de bine,
frumos și mare evantai fluid.
Cu gingășie te închid în mine,
ca-n amintire iar să te deschid.

SOSIRE LA IALTA

Privim în jur. E rada plină
de omenire — poate mii:
fac semn cu mîna, în lumină,
de-atîta soare arămii.

Ce-nseamnă semnele? — O primire?
Așa-i. Ce inimos popor!
Salută — nu e nălucire —
excursioniștii pe vapor.

Și le răspundem fiecare...
Picioru-l punem pe pămînt.
O mînă strînsă, o-mbrățișare,
Îl vezi pe altul, sărutînd.

Venim aici întîia oară?
Poporul Ialtei, adunat,
pe țărnul înșorit în țară,
prietenos ne-a-ntîmpinat.

Poporul mare al lui Lenin,
cu-obrazul în vâpăi călit,
și tineri cărora decenii
înaltul rod le-au dăruit.

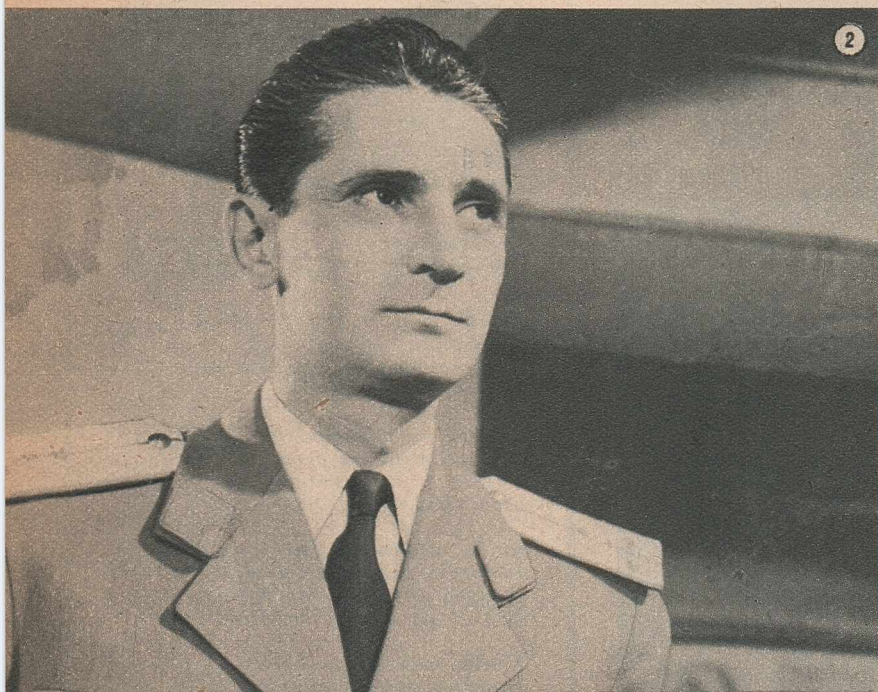
Pe sovietic țărîm, în fine,
stăm, copleșiții musafiri.
„Poftim“ și „Dragă“... Portul plin e
de glasuri, zîmbet și priviri.

La rusă de nu ești prea tare,
prin semne curajoși vorbești.
Nu-ți trebuie dicționare,
între prietenii firești.

Dar haidem pînă una alta!
În autobuz urcăm acum...
Și cupe de magnolii, Ialta
ne-oferă, darnică, pe drum.

În romînește de **Veronica PORUMBACU**
Din ciclul pentru tineret „În țara magnoliilor“.

PORTRETUL UN

In apele lacului Herăstrău este descoperit cadavrul unei tinere femei. Ploaia de peste noapte a șters orice urme pe mal. Doar o legitimație, învelită de o mină grijulie în tiplă, păstrează intactă — ciudat joc al sorții! — identitatea celei ce nu mai există: Irina Comșa, pictoriță.

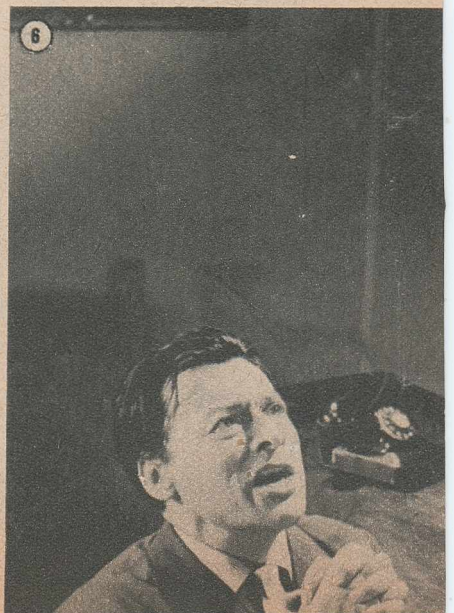
Sinucidere sau crimă?

Iată întrebarea pe care și-o pun, o dată cu căpitanul de miliție Codruț, toți spectatorii filmului „Portretul unui necunoscut” (sau mai bine zis, și-o vor pune în curînd, cînd va avea loc premiera noii producții a studioului „București”).

Vă asigurăm însă că, cu toată seriozitatea și pasiunea investigatorie a organelor de miliție și cu toată perspicacitatea dv., nu veți afla adevărul decît în ultimele secvențe ale filmului. De aceasta au avut grijă regizorii Andrei Călărășu și Gh. Turcu, care și-au construit filmul (inspirat din povestirea lui Dan Mihăescu) după toate legile bune ale genului, respectînd dinamica trepidantă, dramatismul acțiunii și elementele de neprevăzut pe care el le implică. Dar nu numai atît. Dincolo de captivantul subiectului, „Portretul unui necunoscut” aduce un omăgiu cald și binemeritat lucrătorilor noștri din miliție, acelor oameni — adesea anonimi pentru noi — care cu abnegație și eroism veghează viața și avutul cetățenilor, ca și avuția obștească.

Filmul este deci — în întreaga lui desfășurare — o anchetă de miliție, cu pagini de reconstituire, cu investigații pasionante.

Știm bine că Irina Comșa, fata aceasta tînără și frumoasă (foto 1), este moartă în momentul cînd filmul începe să-și depene povestirea. Și, totuși, iată că ea apare în fața noastră, evocată de povestirile celor cu care a fost împreună în ziua și în seara presupusei sinucideri. Căpitanul Codruț (foto 2) își începe cercetările. Prin fața lui trece, zdrobit de durere și abia putînd vorbi printre hohote de plîns, soțul Irinei, Eduard Comșa (foto 3), directorul unui muzeu de artă. Căpitanul începe să afle că în căsnicia lor lucrurile nu merseseră cum ar fi trebuit. Iată-l și pe inginerul Dan Sever (foto 4), fostul logodnic al pictoriței, cu care ea fusese în seara

JI NECUNOSCU

decesului la restaurantul „Pescăruș”. E neliniștit, nervos. La ce-l pot ajuta pe căpitan puținele elemente pe care le-a aflat între timp — unul din cerceii tinerei femei, găsit asupra cunoscutului pungaș de buzunare Gore Balcon (foto 5), ori verigheta ei însingurată, aflată în buzunarul tînărului inginer Sever? Sînt oare indicii autentice?

Ancheta își continuă mai departe mersul. Un amănunt interesant: în dimineața morții Irinei, ea zăbovise mult timp în sălile muzeului de artă, copiind — spre exercițiu — un celebru tablou intitulat „Portretul unui necunoscut”. La un moment dat, și-a întrerupt — foarte tulburată — lucrul și a plecat într-o stare de maximă surescitare. O fi avînd oare acest amănunt vreo semnificație deosebită, vreo legătură cu cele ce se vor întîmpla peste cîteva ore?

Sau faptul că, după relatările lui Comșa, în acea seară a avut loc între cei doi soți o scenă violentă (foto 6), după care el a urmărit-o la „Pescăruș” (foto 7), unde a găsit-o la masă împreună cu Dan Sever?

La toate aceste întrebări vom lăsa să răspundă însuși filmul. Pînă atunci, pentru a vă da o „mostră” plastică a scenelor de palpitantă urmărire existente pe peliculă, iată această fotografie în care căpitanul Codruț se luptă cu unul din cei urmăriți (foto 8). Și iată încă un personaj al filmului, Valerian Grigore (foto 9), despre care nu ați aflat nimic pînă acum, dar care va avea un rol important în dezlegarea misterului morții Irinei Comșa.

Fotografiile v-au lămurit și asupra interpreților principali ai filmului: Lazăr Vrabie (căpitanul Codruț), Geo Barton (Eduard Comșa), Fory Etterle (Valerian Grigore), Petre Gheorghiu (Dan Sever), Haralambie Boroș (Gore Balcon). În rolul Irinei Comșa, o tînără debutantă, studentă în anul I al Institutului de artă teatrală și cinematografică: Constanța Comănoiu. Să nu uităm — pe lîngă reușita regizorală — încă două din marile calități ale filmului: buna imagine a operatorului Lupu Gutman și muzica excepțional de sugestivă a lui H. Mălineanu.

Sanda FAUR-DIMA

OMUL CU SFECLA

— schiță —

de George NESTOR

Ilustrație de Tia PELTZ

În viața mea am avut și eu destule necazuri. Au fost necazuri și mai mari, și mai mici, dar au trecut toate și, drept să vă spun, de la o vreme încoace credeam că o să mă lase de tot, pînă la adînci bătrîneți. Numai că, vorba romînilui, nu-i bine să zici hop pînă n-ai sărit. Acum trei zile a dat peste mine o supărare. Eu sînt referent cu starea civilă la Sfatul popular din Pogoanele, sat mare și frumos, cu gospodărie colectivă veche și puternică. Clădirea sfatului popular, ridicată cu cinci-șase ani în urmă, e mîndră ca un palat. Cînd merg dimineața la slujbă fi văd de departe fața albă și de fiecare dată îmi zic: „Halal de satul și de oamenii noștri”. Mi-am instalat biroul cu scripte lîngă o fereastră, să pot privi afară în voie: mai vine unul, mai pleacă altul... Să-i văd și eu.

Într-o zi, nu știu cum s-a întîmplat că niște draci de copii, care băteau mîngea, au năvălit cu joaca lor chiar în fața sfatului. Auspart un geam și au rupt-o la fugă. M-am repezit afară, dar ia-l pe vinovat de unde nu-i! Fugiseră cu toții. „Copii, ce să le faci! — mi-am zis. Am să chem pe cineva să înlocuiască geamul, și basta”. De chemat însă n-am chemat pe nimeni. Spăr-tura a stat așa căscată aproape o săptămînă. În fiecare dimineață cînd veneam la slujbă o vedeam de departe și de fiecare dată îmi spuneam: „Ai dracului copii!”. Dar de înlocuit geamul tot nu l-am înlocuit.

Acum trei zile îl văd apropiindu-se de stat pe badea Toma Cristu. Mă gîndeam că are să-mi spună ceva și m-am bucurat. Întotdeauna

mă bucur cînd îl întîlnesc. Pînă să intre pe ușa principala, pînă să ajungă la mine în birou avea să mai treacă un minut, două. De aceea mi-am lăsat nasul în hîrtii. Dar badea Cristu n-a intrat pe ușa. A tras de-a dreptul la fereastra mea și s-a oprit acolo. Asta am înțeles-o după umbra ce-mi năpădise hîrtiile. Cînd m-am uitat, el stătea cu arătătorul cîrlig în dreptul spărturii. Chipurile voia să bată în geam și n-avea unde. M-am făcut roșu ca focul și am săltat din umeri, încurcat. El a desfăcut arătătorul, l-a dus la obraz și mi-a făcut un semn pe care l-am înțeles și eu ca orice vinovat. Hei, mi-am zis, să știu că badea Cristu s-a supărat pe mine. S-a supărat că las clădirea sfatului popular cu geamurile sparte, de risul lumii. Am ieșit să-i explic, dar el intrase în alte birouri și nu l-am mai căutat. Ce-aveam să-i îndrug?

Acum poate că unii dintre dumneavoastră, după ce ați aflat pricina supărării mele, veți spune: „Ia nu mai pune la inimă toate fleacurile, măi tovarășe, nu mai fi și dumneata așa de prăpăstios. Doar lucrurile nu stau chiar așa!”

Badea Toma Cristu e un om cum rar întîlnești. Nu că-i colectivist vrednic, om cinstit și săritor, că mai sînt și alții. Dar badea Cristu îi întrece pe mulți. Nu se face nici un lucru de ispravă în comuna noastră sau în gospodăria colectivă fără el. O vorbă de-a lui face cît zece de-ale altuia. Unde pune el umărul și priceperea, merge treaba fără doar și poate. Cetățenii din comună l-au ales deputat în două rînduri pînă acum. Pentru badea Toma Cristu cînd e vorba de interesul obștii, dispăre orice interes propriu. De aceea se și bucură de mare trecere și cinstire. Vorbește numai cînd trebuie și numai cu folos. Pentru el cîteva vorbe sînt de ajuns. E un om care mai mult tace și mai mult face.

O singură dată a vrut și badea Cristu să spună mai multe, dar nici atunci n-a avut parte. Asta s-a întîmplat mai demult, la o consfătuire la București.

Se adunase atunci lume de pe tot cuprinsul țării, ba mulți veniseră și din străinătate. Am auzit noi că acolo, la consfătuire, colectivității și toți muncitorii vrednici din agricultură se adună ca să-și spună unii altora cum fac și cum dreg ca să scoată roade cît mai bogate. În anul acela gospodăria noastră dobîndise aproape 30.000 kg sfeclă la hectar. Nu era o ispravă de lepădat. De aceea s-au gîndit ai noștri din Pogoanele să meargă și careva de la noi la consfătuire să povestească anume cum am lucrat de-am căpătat atîta rod de sfeclă. Dar cine să meargă? Pînă la urmă pogonenii au hotărît să-l pornească la București pe badea Toma Cristu, ca unul ce pusese mai multă pricepere și mai multă inimă în lucru, și pe mine, ca unul ce mă descurc mai bine pe la casele de bilete și prin tramvaie.

Într-o dimineață am luat o sfeclă cu noi și, mai pe jos, mai cu trenul și cu tramvaiul, am ajuns în sala consfătuirii. Iar badea Cristu a urcat la tribună cu sfecla în brațe. Acum trebuie să știți că sfecla noastră era atît de mare, încît abia o puteai duce: parcă era 'naltă cît un copil de 10 ani și groasă cît o...nevastă bine hrănită. Ajuns cu ea la masa prezidiului, badea Cristu a culcat-o binișor, a scos un carnețel și a vrut să vorbească, să arate cum se muncește la noi. Dar n-a avut vreme să deschidă gura. Cînd au

văzut delegații ditamai sfeclă, au început să bată din palme și să strige:

— Bravo! Bravo!

A ținut larma cam un sfert de ceas, pe urmă s-a potolit. Badea Cristu a deschis iar carnețelul.

— Tovarăși— a apucat el să zică— noi cei din Pogoanele...

— Bravo! Bravo! — a prins iar să răsune sala

Omul a lăsat iar carnețelul și s-a uitat cu ciudă la sfeclă. Alături de mine, în sală, ședea un domn îmbrăcat în haine albastre, subțirăți și cu ochelari groși, cu ramă neagră, groasă și ea. De cum a văzut sfecla s-a aplecat uimi spre mine zicîndu-mi ceva într-o limbă străină. Nu-i pricepeam vorbele și nici mirarea ce-năvălise pe chip. Am aflat mai tîrziu că era un ziarist străin, un corespondent de presă cum se zice. Și-a luat repede ochelarii cu ramă neagră, pe care era să-i scape pe jos, i-a băgat în buzunar și a scos alții cu rame de aur. A privit din nou către sfecla noastră și iar s-a întors la mine, spunîndu-mi nu știu ce pe o limbă nu știu cum.

Am ridicat din umeri; nu știam ce spune și nici ce vrea de la mine.

— Tovarăși— a început iar badea Cristu— ca să obținem 30.000 de kilograme...

— Bravo! Bravo!

Și delegații i-au acoperit din nou vorbele cu laude și cu aplauze. Badea Cristu s-a scărpinat cu ciudă după cap, iar președintele, rîzînd și el, s-a ridicat și a anunțat pauză. Badea Cristu a luat sfecla și a dispărut nu știu unde. În înghesuiala de oameni n-am mai dat de el. Umblam cu alți delegați pe sălile acelea marce cînd printre noi vedem deodată pe ziarist, trăgînd de unul și de altul și întrebînd iarăși ceva pe limba lui.

— Ce vrea dumnealui, tovarășe? — zic un tinerel, pe care l-am bănuțit a fi de-ai noștri

— Întrebă unde-i omul cu sfecla— îmi răspunde el.

Ziaristul pricepînd pesemne că-i vorba de dînsul, năvălește peste noi dînd repede din gură pe limba aceea ce nu-mi era cunoscută.

— Îl cunoașteți pe omul cu sfecla? — ne întrebă tinerelul.

Un colectivist de pe la Timișoara zice:

— Nu-l cunosc, dar cunosc sfecla.

— Lasă bre — îi zic eu — nu fi dumneata smecher, că eu cunosc și sfecla și omul. Hai tovarășe să-l căutăm, dacă vrei.

Și am plecat cu tinerelul și cu ziaristul după mine să-l aflăm pe badea Cristu. Era lume multă și sălile întortocheate. După ce am rătăcit o vreme, am nimerit într-o încăpere unde erau mulți delegați stăteau în picioare lîngă tejghea lungă și beau sau mînceau cîte ceva. Într-un colț iată că-l zăresc și pe Toma Cristu. Rezemase sfecla de un fotoliu că-ți era mare mila, iar el stătea alături în picioare cu un păhărel în mînă.

Străinul nostru sări în sus de bucurie și începînd din nou să vorbească. Îi mercea gura de nu mai înțelegea aproape nimic nici tinerelul care și el graiurile străine. Cu toate acestea pînă la urmă ne-a lămurit.

— Domnul zice că vrea să afle procedee prin care ați obținut asemenea sfeclă.

Badea Cristu s-a supărat și mai rău.

— Dar n-am vrut să vă spun o dată? De ce n-ați tăcut? Acum să-mi dați pace.

Ne-a lăsat și pe noi, a lăsat și sfecla și s-a apropiat de tejghea să-și mai umple o dată paharul. M-am apucat eu să povestesc. Tinerelul traducea repede, iar ziaristul își nota într-un carnețel. La urmă, cînd să intrăm în sală, badea Cristu s-a luat după noi și i-a șoptit tinerelului cu necaz:

— Spune-i dumnealui să asculte, că am să dau rețeta.

Și Toma Cristu urcă la tribună și începu să spună cu de-amănuntul cum au muncit pogonenii de s-au ales cu asemenea recoltă de sfeclă.

Ziaristul mîngîia sfecla de parcă ar fi mîngîiat un prunc și tot se minuna pe limba lui. Am povestit întîmplearea și la noi în sat, de-atunci lui badea Toma Cristu i se mai spune și „Omul cu sfecla”. El nu se supără.

Se supără numai cînd întîlnește oameni care nu-și văd de treburi, oameni nepăsători fa de bunurile obștei, așa cum m-am dovedit fi eu. Pentru că, să vă spun eu, aș fi uitat repede de supărare dacă m-ar fi certat cineva decît mi-ar fi făcut badea Cristu acel semn de degetul la obraz.

CERCUL MORTII

- IMPLICAȚIILE PROCESULUI EICHMANN
- CÎND GEHLEN SE LASĂ CAPTURAT
- ÎNTRE ALLAN DULLES ȘI „MÎNA DREAPTĂ A LUI HITLER“ ● CEVA DESPRE NIȘTE „FANTOME“

de Horia LIMAN

Obersturmbannführerul SS Adolf Eichmann a ucis șase milioane de oameni. De 20 de ori mai mulți decît întreaga populație a Luxemburgului, de 38 de ori mai mulți decît populația Islandei, un număr de oameni care depășește pe acela al populației Finlandei, al Danemarcei, al Elveției, un număr de oameni egal cu acela al Venezuelei. Un întreg popor!

Obersturmbannführerul Adolf Eichmann n-a fost însă decît un simplu pion. Un criminal de război din cei mai sadici, dar un simplu pion. La Iaffa, unde se află în prezent internat, el a declarat, nu demult: „În procesul meu voi atrage cele mai înalte personalități din Germania occidentală, din guvern ca și din afara guvernului“. Și nu exagera.

Dr. Hans Seeböhm, protectorul său de ieri, este una și aceeași persoană cu actualul ministru al Trans-

porturilor și Comunicațiilor din guvernul R. F. G.; Heinz Reinefarth, primarul orașului Sylt, a purtat — pînă mai acum 15 ani — uniformă de general SS și a condus acțiunea unităților „Bergmann“ pentru exterminarea deținuților din ghetoul Varșoviei; dr. Theodor Oberländer, deputat în parlamentul de la Bonn și ex-ministru al lui Adenauer, a fost efectiv comandantul bandelor de asasini „Bergmann“ și „Nachtigall“, care au masacrat zeci de mii de oameni la Lvov și Kamenet-Podolsk; în sfîrșit, cel puțin două

CRIMINALII...

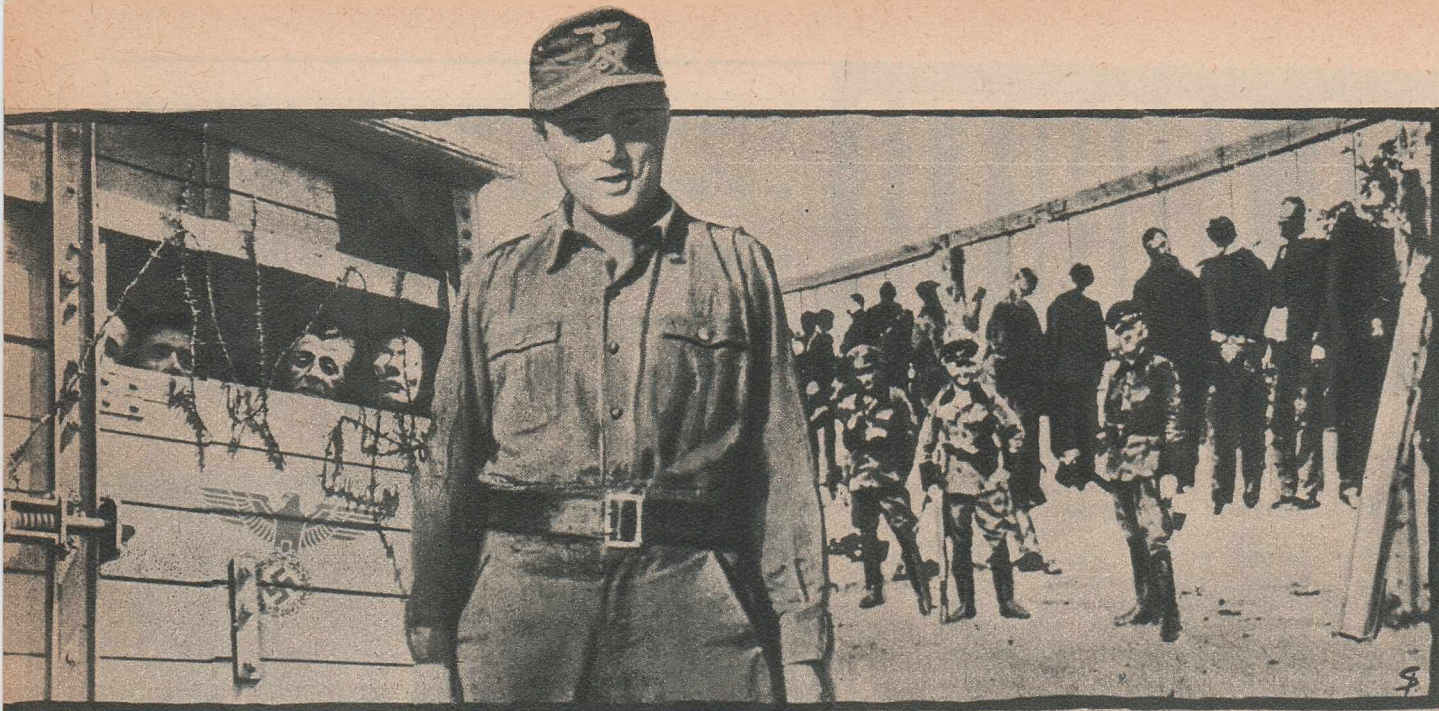
Obersturmbannführerul SS Adolf Eichmann are pe conștiință viețile a șase milioane de oameni.

Reinhard Gehlen — fostul șef al departamentului hitlerist „Fremde Heere Ost“ — este azi șeful spionajului vest-german și unul din elementele „de nădejde“ ale lui Allan Dulles.

Heinz Reinefarth, primarul orașului vest-german Sylt, a purtat — pînă mai acum 15 ani — uniforma de general SS (așa cum se poate vedea în fotonotajul din stînga, jos) și a condus acțiunea unităților „Bergmann“ pentru exterminarea deținuților din ghetoul Varșoviei.

Nazistul Seeböhm — azi ministru în guvernul de la Bonn și înfocat revanșard.

Th. Oberländer, deputat în parlamentul de la Bonn și ex-ministru al lui Adenauer, este fostul comandant al bandelor de asasini „Bergmann” și „Nachtigall”.

CARIERA LUI GLOBKE

După ocuparea Germaniei de Vest de către puterile occidentale:

Hitleristul Schröder își aplică azi „experiența” ca ministru de Interne al lui Adenauer.

1921 REFERENT

1924 JUDECĂTOR

1929 CONSILIER GVERNAMENTAL

1930 PRIM CONSILIER GVERNAMENTAL
Legile de la Nürnberg

1931 CONSILIER MINISTERIAL

1945 SUB OBLĂDUIREA „OCUPANȚILOR” OCCIDENTALI

1953 SECRETAR DE STAT ÎN GUVERNUL DE LA BONN

În Reichul nazist

În Republica de la Weimar

CRIMINALII...ȘI FĂRA

persoane importante au motive temeinice ca Eichmann să nu vorbească: Reinhard Gehlen și dr. Hans Globke. Cel puțin două... Se va vedea însă mai jos că implicațiile sînt cu mult mai largi.

„Fremde Heere Ost” continuă...

Cele ce urmează s-au întîmplat în mai 1945, la Miesbach, în zona americană din Germania învinsă, 11 zile după capitulare.

Un general hitlerist și cîțiva subalterni s-au prezentat la garnizoana orașului, cerînd să vorbească cu comandantul. Și, conform dispozițiilor primite, cererea nu le-a fost refuzată.

— Sînt șeful departamentului „Fremde Heere Ost”—a început generalul cu voce tăioasă.

— Ați fost.

— Dețin informații foarte importante pentru guvernul dv.

— Asta am auzit de multe ori în aceste cîteva zile. Sînteți general german și, deci, prizonier. Atît și nimic mai mult. Voi dispune să vă interneze.

Colonelul s-a ținut de cuvînt. După cîteva zile avea să afle însă

că istoria relațiilor dintre S.U.A. și Germania nu s-a scris — în anii aceia sîngeroși — numai pe cîmpurile de luptă, ci mai ales în cabinetele secrete. După puțînă vreme, el avea să fie, poate, unul dintre numeroșii americani care l-au numit cu oroare pe generalul nazist „sinistrul spion german cu cap pleșuv”.

Arogant, țepăn și rece, prizonierul i-a aruncat din vîrfurile buzelor, subțiri ca două lame, cu o ușoară ironie de loc voalată: „Vă felicit pentru captură. Anunțați însă serviciul secret că ați pus mîna pe Gehlen. Nu uitați: Geh-len!” Acest Gehlen n-a așteptat prea mult pînă a fost interogată la Intelligence Center 7 al armatei americane din Wiesbaden. Apoi, cablul dintre Germania și S.U.A. n-a mai avut răgaz. Rapoarte, lămuriri, informații suplimentare... Problema depășea rețeaua europeană. Intocmai ca și aceea a inginerului Wernher von Braun, constructorul rachetelor care au distrus orașul britanic Coventry. Și multă vreme după capitularea armatei hitleriste, Reinhard Gehlen și Wernher von Braun au fost singurii germani care au călătorit cu pașaport american, în avioane speciale americane.

între Germania și Washington, înconjurați de onoruri, ca niște înalți demnitari ai Statelor Unite. La capătul conciliabulelor secrete din capitala americană, Allan Dulles, șeful serviciului de spionaj al S.U.A., i s-a adresat lui Gehlen, destul de reverențios:

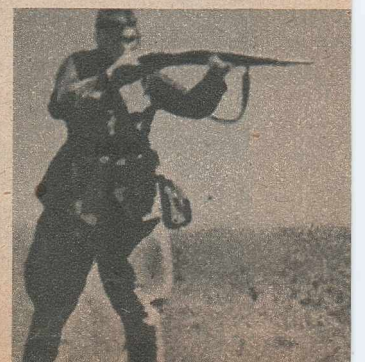
— Vă propun să organizați în Europa, pentru noi, ceva asemănător cu departamentul „Fremde Heere Ost”.

Iar Gehlen a răspuns, destul de răspicat:

— Nu fără condiții. În primul rînd, trebuie să am libertatea de a-mi alege singur colaboratorii. Aceia dintre ei care se află în diferite tabere de concentrare urmează deci să fie eliberați, la cererea mea. În al doilea rînd, voi lucra exclusiv pentru dv. numai pînă la reconstituirea statului german. Din acel moment, mă voi pune din nou la dispoziția lui.

Allan Dulles nu trata pentru înțlia oară cu spionajul german. Încă în primăvara anului 1943, el s-a întîlnit pe teritoriul Elveției cu contele Hohenlohe. Acum însă era vorba de ceva cu mult mai important: trebuia reînviat hitlerismul, sub o altă formă.

Și Reinhard Gehlen a primit 25 milioane dolari anual pentru a

constitui o nouă organizație de spioni, sabotori, diversioniști și asasini, cu tăișul îndreptat împotriva țărilor lagărului socialist. În condiții istorice schimbate, noul „Fremde Heere Ost“ trebuia să fie o armă cu mai multe țevi în slujba „războiului rece“. În 1959, tainul lui Dulles s-a majorat: Congresul american i-a pus la dispoziție aproape 4 miliarde de dolari. Pentru a avea o idee oarecare despre importanța acestei sume, trebuie știut că în 1939 — anul izbucnirii celui de-al doilea război mondial — bugetul militar al Statelor Unite a însumat numai 1 miliard de dolari.

În 1945, spionajul american mai era un debutant. În 1960, numărul agenților lui Allan Welsh Dulles se ridică la peste 40.000 (după unii, chiar la 100.000). Numai în Europa activează peste 20 de organizații americane care se îndeletnicesc cu spionajul, diversiunea și sabotajul. După modelul organizației lui Gehlen, acestea sînt formal niște instituții foarte onorabile: birouri de voiaj, birouri tehnice, firme comerciale, centre culturale, ba chiar și instituții științifice. Directori, subdirectori, șefi de serviciu, funcționari, dactilografe, oameni de serviciu — tot dichisul. Numai undeva, într-o cameră ascunsă vederii tuturor, 3-4 persoane se întîlnesc periodic, discută îndelung și tainic, uneltesc.

De la Himmler la Globke

De altfel se mai pot enumera și alte deosebiri, în raport cu situația existentă în urmă cu 15 ani. În 1945 Reinhard Gehlen primea solda în dolari, azi el o primește și în mărci. În 1945 Reinhard Gehlen se afla sub directă conducere a lui Allan Dulles — astăzi Dulles are

un interpus, pe nume dr. Hans Joseph Maria Globke, care a fost mina dreaptă a lui Himmler și Hitler, actualmente fiind, după însăși afirmația cancelarului de la Bonn, „cel mai bun prieten“ al lui.

Dr. Globke a pus, în trecut, la dispoziția lui Eichmann — și nu numai a lui Eichmann — lagăre de concentrare, camere de tortură, camere de gazare, cuptoare de exterminare. Dr. Globke a avut un cuvînt greu — un cuvînt de ordin — în exterminarea a milioane de oameni nevinovați, în aplicarea politicii de „germanizare“ a Cehoslovaciei, Poloniei, Alsaciei, Lorenei.

Dr. Globke — în calitate de mandatar al lui Hitler și Himmler — a pus în trecut la dispoziția lui Gehlen cei mai sadici dintre asasinii Gestapoului. Astăzi, în calitate de mandatar al lui Allan Dulles, îi oferă aceluiași Gehlen drept sediu — ce gest simbolic! — însăși vila de la Pullach a lui Rudolf Hess, fostul locuitor al lui Hitler.

În 1945, dr. Globke mai executa ordine primite de la Himmler, deși el însuși avea destulă inițiativă. În 1960, el este acela care-i dă ordine lui Gehlen.

Dr. Globke este Himmlerul lui Dulles și al lui Adenauer.

Ce sînt „fantomele“ lui Dulles

Între anii 1939-1941, avioanele hitleriste au efectuat asupra teritoriului sovietic peste 5.000 de zboruri. De fiecare dată, Hitler susținea — fără a se jena de ridicolul pe care-l provoacă lipsa de fantezie — că pilotul s-a rătăcit. Din „rătăcire“ în „rătăcire“ însă, s-a ajuns la război. Zborurile avioanelor care-și „pierdeau orientarea“ erau menite să se soldeze cu o ar-

hivă de documente fotografice, iar fotografiile au apărut apoi în carlinga avioanelor care au bombardat, fără alegere, obiectivele militare ca și așezările omenesti din Uniunea Sovietică.

Între 1953-1956, avioane americane au efectuat peste 100 de zboruri asupra teritoriului sovietic. Și de peste 100 de ori, generalii și diplomații yankei s-au referit la „rătăcirii“ și „lipsuri tehnice“. După ce au angajat rețeaua de spionaj a lui Hitler, și-au însușit și așa-zisele lui justificări. Numai că zborurile au continuat, ba chiar s-au și extins asupra teritoriului chinez, asupra R.D.G., Cehoslovaciei, Bulgariei. Avioanelor „rătăcite“ li s-au mai adăugat miile de baloane lansate în Uniunea Sovietică, în statele de democrație populară, firește „rătăcite“ și ele, dar — ciudată coincidență! — încărcate cu material de propagandă tipic fascist, ba chiar și cu material de spionaj și arme.

Simplă coincidență? Fără îndoială că nu. Analogia dovedește pur și simplu, întocmai ca și la Hitler, o imaginație de-a dreptul debilă.

Reinhard Gehlen nici nu se străduiește măcar să fie inventiv; el se repetă. Pentru că nu numai metodele sînt hitleriste; avioanele cu pricina pornesc de la baze situate în sud-estul Angliei, în Grecia, în Turcia, dar în primul rînd în R.F.G. Numai că...

Se vorbește mult, în Statele Unite, despre „fantomele“ lui Dulles.

„Fantomele“ lui Allan Dulles se împart în două categorii: cele menite să activeze în interiorul țărilor socialiste și „escadrițele fantomă“. Piloții fantomă, de tipul lui Francis Gary Powers, pornesc la drum

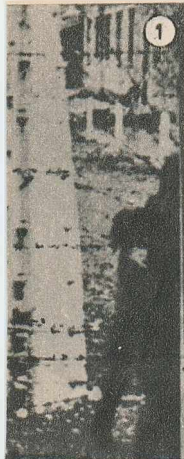
cu un întreg aparat de fototeleviziune și radiolocatori. „Ei primesc ordine direct prin Allan Dulles, Eisenhower și Herter“, după cum arăta nu demult H. Baldwin, comentatorul lui „New York Times“.

Este cazul să amintim însă că, dacă în urmă cu ani, un pilot american executa mai liniștit un zbor deasupra teritoriului sovietic, în contul soldei sale nu prea generoase, astăzi asemenea acțiuni sînt mai mult decît riscante. Poate de aceea un Powers este plătit cu enorma sumă de 30.000 dolari anual. Poate de aceea flotilei-spion care se aventurează în astfel de escapade i se spune „flotila-fantomelor“. După cum se știe, solda nu-i apără pe piloții-fantomă de primejdia de a deveni fantome pur și simplu. Întocmai ca și pe spionii care acționează terestru. În cazul dintii, se întîlnesc cu rachete care nimeresc cu multă precizie la țintă. În cazul din urmă, sînt milioane de oameni care-și apără cu hotărîre cuceririle democratice.

Un Slavnov, instruit cu grijă la școlile americane de spionaj din Limburg și Füssen (R.F.G.), este prins la frontiera sovieto-iraniană. Un Karoly Heidt, fascist maghiar fugit din Ungaria în 1944 și revenit în 1960 ca spion american sub numele de Karl Smidt din Germania occidentală, este de asemenea capturat de organele de securitate. Eichmann însuși — ocrotit în Argentina timp de ani de zile sub numele de Ricardo Clemens — meditează actualmente în dosul grațiilor. După cum Theodor Oberlander nu mai este ministru, iar masca lui Globke a fost smulsă la rîndu-i. Adevărul, precum se știe, biruie.

Eichmann — Globke — Dulles... Un cerc al morții, care va fi sfârșit.

DELEGILE LOR

Milioane de oameni nevinovați aruncați în dosul sirmei ghimpate a lagărelor de concentrare hitleriste și arși în crematoriile (1), femei și copii uciși bestial (2), orașe transformate în ruine și scrum (3), un genocid cum n-a cunoscut pînă atunci omenirea (4).

După 30 de

Am să dau și date, și cifre. Dar pentru cei cu părul nins la temple, foști locuitori ai „micului Paris” de pe vremuri, nu e nevoie de aceste noțiuni contabile. Amintirile nu s-au colbăit. Dimpotrivă. Ele răsar vii cu fiecare bloc nou ridicat, cu fiecare metru de stradă și bulevard proaspăt croit.

★

Vă reamintiți desigur voi, foști chiriași ai circiumarilor, stâmbarilor, precupeților, văduvelor de colonei și ai societăților anonime „cu capital deplin vărsat” din micul și blestematul „mic Paris”? Povestiți asta tinerilor sau celor care nici n-au observat cum și cât de repede dispar mahalalele în anii regimului nostru popular. Explicați-le că prin locurile unde trec azi largile bulevarde asfaltate, cu plantații de copaci și stâlpii luminii electrice, șerpuia un drum hârtopit de țară, în care bălțile, lăcanele și țințarii purtători de boli își aveau nederanjat sălaș. Socotiți-le cu miile, bordeiele și coștolibele igrasioase, insalubre, dărimate pentru ca în locul lor să se ridice azi blocurile moderne în care soarele să pătrundă prin ochii largi ai ferestrelor. Și comentați adevărul transformării și ridicării nivelului de trai al truditorilor din fostul „Paris bis”, transformare strălucit evidentă chiar și numai prin electrificarea, canalizarea și pavarea cartierelor care altădată erau mahalalele fetide, uitate de Dumnezeu și de edili.

Cine locuiește azi în aceste noi blocuri ce se ridică la tot pasul și mai cu seamă pentru cine se construiesc?

Dintr-o sută, dintr-o mie și zece mii de foști locuitori ai mahalalelor lacustre, inundate în praf și noroi, spicuim la întâmplare unul, două, trei nume: Hristescu Gheorghe, mecanic, cu soția și patru copii; Tender Grigore, muncitor geamgiu, cu soția și patru copii; Pantezescu Ion, electrician, cu soția și trei copii.

Bloc nou, modern... Ferestre mari, luminoase... Calorifer... Baie cu apă caldă în permanență... Ascensor...

Musafir ocazional: rudele și prietenii.

Musafir permanent: soarele, bunăstarea și fericirea.

Am dat date. M-am angajat să dau și cifre:

Numai între 1956-1960 statul a alocat pentru construcții de locuințe 5 miliarde de lei. 63.000 de locuințe au fost construite până la sfârșitul anului 1959. 31.000 de apartamente s-au predat în cursul anului 1960, depășind cu 16.000 de apartamente prevederile Directivelor Congresului al II-lea al Partidului. Iar între 1960-1965 Congresul al III-lea al Partidului a hotărât construcția a peste 9 milioane de metri pătrați suprafață, ceea ce reprezintă nu mai puțin de 300.000 de apartamente noi, dintre care 37.000 vor fi construite numai în cursul acestui an.

★

„Micul Paris” din „Belgia Orientului”, capitala „țării lui Hübsch”, cum avea obiceiul burghezimea să spună, a devenit capitala unei țări socialiste — un oraș șantier, un oraș al grădinilor, așa cum l-au numit numeroși străini care l-au vizitat.

Iată acum câteva imagini din Bucureștiul de ieri, din așa-zisul „mic Paris”, alături de câteva imagini de astăzi din București — Capitala construcțiilor rapide, a parcurilor, muzeelor, din Capitala înfloritoare a noastre republici.

Maria ARSENE

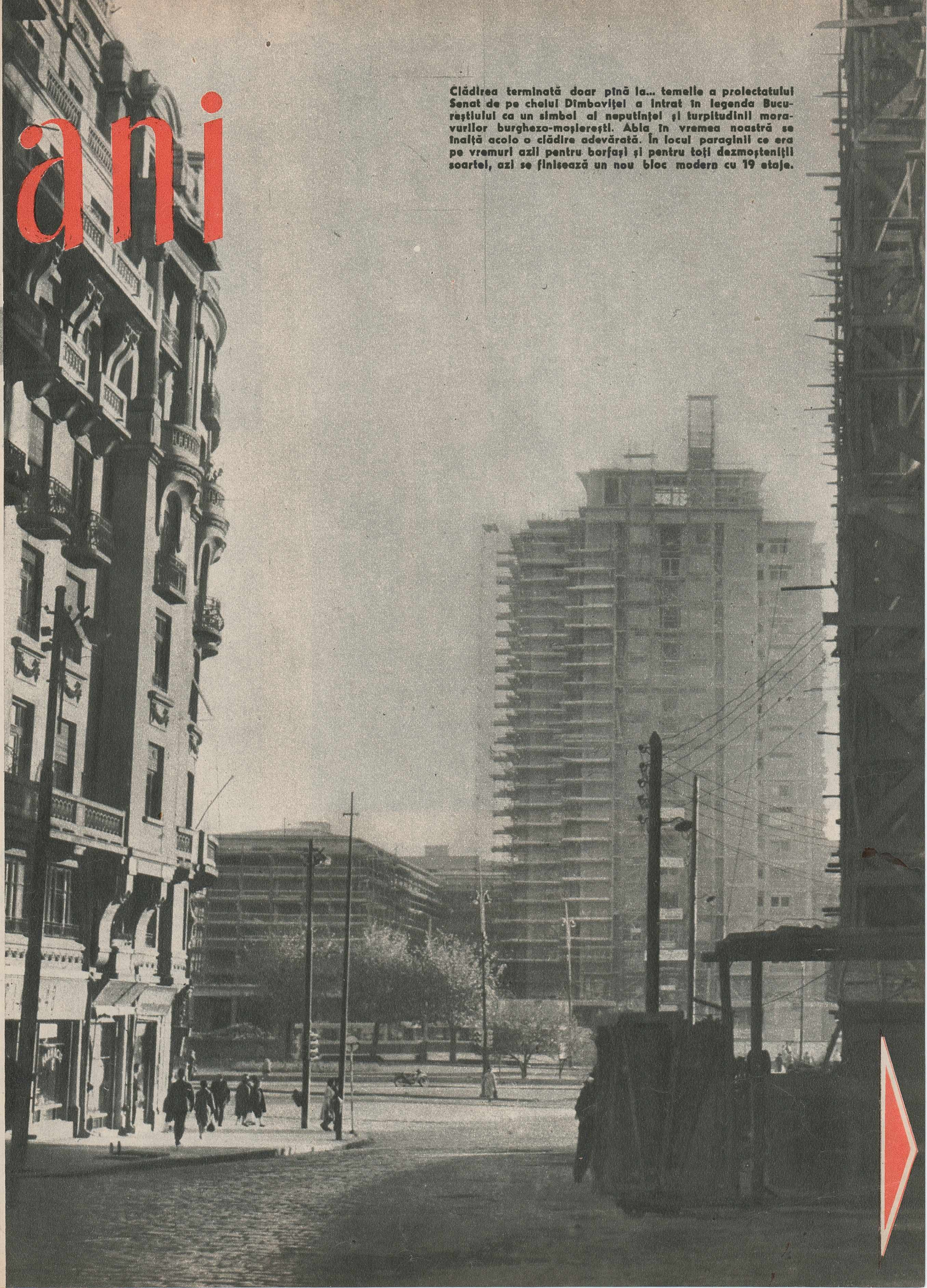

Iată fostul hotel „Splendid”. După război nu au rămas din el decât coaste de zid afumate, jumătăți de balcoane sprâlnite în aer, moloz și ruine. Ce am făurit noi? Palate din beton și cristal.

ani

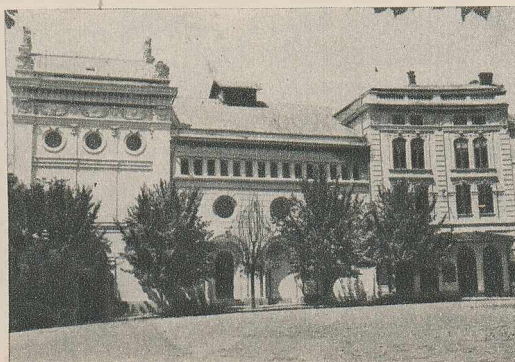
Clădirea terminată doar pînă la... temelie a proiectatului Senat de pe cheul Dimboviței a intrat în legenda Bucureștilor ca un simbol al neputinței și turpitudinii moravurilor burghezo-moșierești. Abia în vremea noastră se înalță acolo o clădire adevărată. În locul paraginii ce era pe vremuri azil pentru borfași și pentru toți dezmoșteniții soartei, azi se înalță un nou bloc modern cu 19 etaje.

La doi pași de Capșa... Puzderie de firme și reclame mincinoase își întindeau rețeaua de păianjen. O clădire monumentală le-a luat locul ștergînd cu mistrița și ciocanul rușinea și ticăloșia.

În locul vechii clădiri a Operei, dărîmate de cutremur și lichidată de bombardamentele hitleriste, pe fostul teren al Teatrului Liric, am construit un uriaș și masiv bloc de locuințe cu opt etaje; iar pentru lăcașul de cultură, am înălțat în piața Cotroceni mărețul Teatru de Operă și Balet.

**Au dispărut sumbrele
clădiri boierești, înlocu-
cite cu șirul luminos al
blocurilor muncitorești
chiar în inima Capita-
lei, în Piața Romană.**

INTERVIU MACABRU

de Sergiu FĂRCĂȘAN

Lucrul s-au petrecut nu demult, în împrejurimile Parisului, pe o linie de centură. Se vedeau îngrămădite vagoanele unui tren de mărfuri, ale încă unui tren, de pasageri, mai multe automobile răsturnate, alte trei în flăcări, pompieri, brancardieri, jandarmi, doctori, polițiști... Iată că apar și „scafandrii atomici”, înarmați cu contoare Geiger, aparate care semnalează radioactivitatea; scafandrii poartă echipament de protecție împotriva radiațiilor atomice.

Pe jos, o grămadă de corpuri omeneste.

Ce s-a întâmplat? Dacă-i vorba de vreo catastrofă atomică, atunci numărul celor întinși pe jos e ridicol de mic; dacă însă nu-i vorba de asta, atunci de ce contoarele, „scafandrierii”, mașinile în flăcări, trupurile întinse pe jos?

Cel mai simplu lucru ar fi de întrebare înseși aceste trupuri. Căci ele aparțin unor oameni vii, deși poartă pe deasupra tăblițe cu inscripția MORT sau RĂNIT.

— Ce-i cu dumneavoastră? — l-a întrebat pe unul dintre „morți” corespondentul ziarului „Libération”.

— Sînt mort — a răspuns el de jos.

— Dar ce-ați pățit?

— E prea complicat ca să spun.

Citiți tăblița; scrie exact.

Pe tăblița stătea scris: „Contuzie craniană extrem de puternică. Depresiune importantă la palparea regiunii parietale drepte”.

— Ești mort! — i-a strigat în acel moment un adjutant care tocmai trecea în fugă — fii cuminte, n-ai voie să te miști!

— De ce ați murit? — întrebă și o cucoană sanitară.

— Mă scuzați, doamnă, dar nu mai am voie să mă mișc.

Între timp scafandrii au pus într-un container de plumb ceva ce seamănă a bombă. E cobalt „radioactiv”, căci autoritățile franceze au organizat un „exercițiu”, o catastrofă atomică.

De câțiva ani asemenea exerciții au loc toată ziua-bună ziua în Statele Unite. După cât se vede însă și celelalte țări din N.A.T.O. se molipsesc și încep să mărească numărul catastrofelor atomice, mai ales de cînd prin planul de creare a „celei de-a patra forțe atomice — N.A.T.O.”, urmează ca Germania Federală să posede nu numai armament atomic, ci și explozibili atomici.

Exerciții de acest soi au loc adesea, mai ales în școli, copiilor spunîndu-li-se că au fost asfixiați, azvîrliți de șocul bombei, arși de vii, îngropați sub ziduri, sfîrtecați, intoxicați cu gaze care atacă pie-

lea sau, mai modest, împușcați. Numai că în cazul unui cataclism atomic, toate aceste exerciții nu ar putea salva nici măcar o viață de om și nu ar putea feri pe nimeni nici de a fi îngropat și înăbușit sub ziduri, nici de a fi sfîrtecat, nici de a ardere. Ele au doar rolul de a pregăti calea, de a intoxica oamenii cu atmosfera de război, de a le urredica pielea cu acizii resemnării, fricii și isteriei.

De altfel oamenii știu bine că, dacă se ajunge să se dea glas armelor nucleare, nu tăblițele și nu exercițiile protestiste vor putea înlătura catastrofa. De aceea, dacă o mină de jandarmi și pompieri sînt plătiți să se întindă pe jos și să facă pe morții în păpușoi, în schimb oamenii vii din Franța și din toate țările lumii, dimpotrivă, se ridică în picioare, se ridică la luptă, pornesc pe străzi — iar tăblițele pe care le țin deasupra capului nu poartă inscripția „Mort în urma radiațiilor de cobalt, pielea arsă, părul căzut, urmașii degenerați”, ci: „Să fie scoasă în afara legii arma atomică!”, „Să înceteze experiențele cu armele atomice!”, „Să nu se dea arme nucleare Germaniei occidentale!”, „Vrem dezarmare!”, „Coexistență pașnică!”

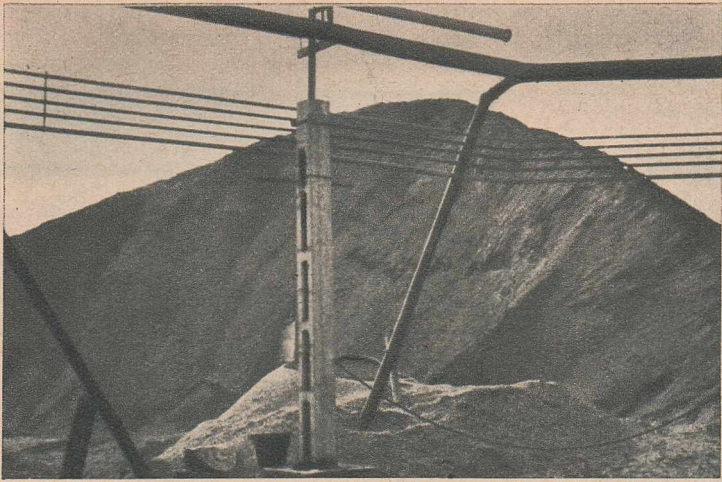
Iar viitorul este al acestora.

↑ Cu contorul Geiger în mînă, un „scafandru” atomic caută să socotească numărul impulsurilor pe care le dau radiațiile pe minut și, dacă se poate, numărul probabil al morților.

— Din ce cauză ai murit, pompier?

— Nu știu, nu mi s-a spus încă.

Muntele acesta nu-l alcătuit nici din piatră și nici măcar din pământ, ci din coji de semințe de floarea-soarelui — deșeurile ale fabricii de ulei „Interindustrial”. Înainte acest deșeu se ardea, iar acum el se transformă în cisterne de furfuroi.

NU TOT CE-I DEȘEU SE ARUNCĂ...

Ori de câte ori spargeți între dinți o sămânță de floarea-soarelui, gândiți-vă că în clipa aceea irosiți o picătură de untdelemn. Un astfel de reproș — făcut desigur în glumă — constituie totuși un îndemn împotriva risipei de semințe producătoare de ulei. În raport direct cu progresul chimiei, îndemnul respectiv poate fi extins: nu risipiți nici măcar cojile semințelor! Din ele — mai exact din pentopanul pe care-l conțin — se naște un produs de o deosebită valoare: furfuroiul! Lucrul acesta îl cunosc mai bine chimiștii și — în ultimul timp — specialiștii în uleiuri vegetale.

De curind s-a și trecut la crearea unei industrii de furfuroi în care materia primă nu-i altceva decât un deșeu: cojile, socotite pînă acum fără valoare, ale semințelor de floarea-soarelui. În acest scop o mare instalație de acest fel a fost înălțată la Oradea. Instalația a fost utilată cu mașini moderne produse în țară și de curind a început să producă furfuroi.

Fabrica respectivă constituie de fapt o secție a întreprinderii „Interindustrial”, la rîndul ei una din cele mai mari fabrici de ulei comestibil. Ea se află deci exact acolo unde se găsește și materia primă: cojile. Aceleași coji cărora pînă acum nu li se găsea altă întrebuințare decât

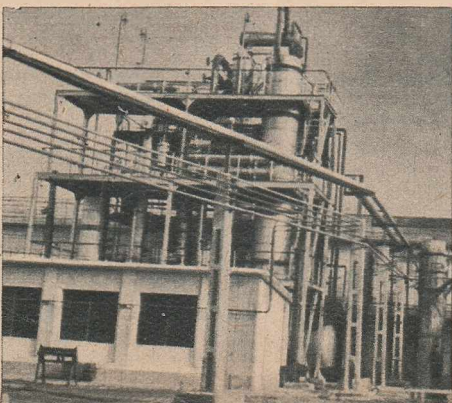
de a fi arse în cazanele fabricii de ulei.

Desigur că deocamdată nu toată lumea știe ce-i furfuroiul. Ce zic lexicoanele de specialitate? Ulei de... tărîțe! Deși furfuroiul se poate fabrica dintr-o mie și una de alte produse sau ingrediente vegetale, începînd cu ghinda și terminînd cu stuful. La ce-i bun? La ce nu-i bun?! — spun chimiștii. E un solvent. În primul rînd cu ajutorul furfuroiului se obțin uleiuri minerale superioare — de aceea este foarte folosit în industria petrolieră; apoi îl găsim prezent în procesul de fabricare a cauciucului sintetic, a maselor plastice, a medicamentelor etc. etc.

Nu ne oprim aici. O dată cu furfuroiul, alambicurile complexe instalații de la Oradea vor putea extrage în viitor din „neînsemnatele” coji de semințe, acid acetic, alcool etilic, acetona. Mai departe: deșeurile care rezultă din valorificarea deșeurilor este la rîndul lui utilizabil. El poate fi folosit ca fertilizant al solurilor cultivabile. Niște grădinari amatori, folosind deșeurile respective — adică ce a rămas din cojile de semințe de floarea-soarelui după ce din ele s-a extras furfuroiul, acidul acetic și acetona — au recoltat niște legume-gigant.

Și toate astea dintr-o biată coajă de sămînță pe care o disprețuim...

F. URSEANU

În această instalație, asemenea unui urlaș alambic, cojile de semințe de floarea-soarelui, după ce au fost tratate cu acid sulfuric și aburi, se transformă în furfuroi.

CARIA DENTARĂ POATE FI EVITATĂ

Știați că fluorul — acest metaloid gazos, de culoare galbenă-verzuie — asigură sănătatea dinților?

Acest adevăr a fost stabilit de cercetările făcute de savanții din multe țări, iar una dintre primele lucrări care tratează problema corelației existente între prezența fluorului în apa potabilă și frecvența cariilor dentare aparține savantului sovietic Lukomski și a apărut în anul 1938.

Eficacitatea fluorului în combaterea cariilor dentare a fost cercetată și de un colectiv al Clinicii de stomatologie de pe lîngă Institutul de medicină și farmacie, în colaborare cu Institutul de igienă din Tg. Mureș. Examinînd un număr de 2.393 elevi între 7 și 15 ani, din Tg. Mureș — unde apa potabilă este foarte săracă în fluor — cercetătorii au constatat o frecvență deosebit de mare a cariilor dentare. În schimb, la Bilbor, unde apele fîntînilor și ale izvoarelor sînt cele mai bogate în fluor din țară, frecvența la copii a cariilor dentare e foarte redusă. Aici n-a fost găsit măcar un singur caz de carie a incisivilor, iar cariile molarilor sînt foarte rare și superficiale. Pornind de la rezultatele acestor cercetări, s-a pus problema fluorizării apei potabile în mai multe orașe, la început cu titlu experimental. Primul oraș din țară dotat cu o instalație de fluorizare a apei potabile este Tg. Mureș. Instalația, proiectată și construită de către un colectiv de specialiști din acest oraș, funcționează în bune condițiuni de la începutul anului 1960, contribuind la prevenirea cariilor dentare, mai ales la copiii pînă la vîrsta de 13-14 ani, cînd se formează dantura. Fluorul, intrînd în compoziția smalțului, îi dă o mare rezistență la carie.

Ștefan IZSÁK

Prof. univ. Csögör Lajos (stînga) și conferențiarul Guzner Miklós, de la Clinica de stomatologie din Tg. Mureș, care au întreprins ample cercetări în regiunea Mureș - Autonomă Maghiară pentru stabilirea corelației dintre prezența fluorului în apa potabilă și frecvența cariilor dentare.

Introducerea soluției saturate de fluorosilicat de sodiu în instalația de fluorizare a apei. Nu este o operație nocivă, totuși necesită unele măsuri de precauție. Substanțele toxice utilizate la fluorizarea apei vor deveni în instalație cu totul inofensive... „Ofensive” doar pentru caria dentară.

Fotografii de HÁRÁGOS Zoltan

COLTUL FOTOCORES-PONDENTULUI

Mihai și Mircea vor să aște cîți dinți... are cocoșul.

Fotocorespondență de la I. ȚĂRANU, Brașov

DUPĂ TIZIAN — UN SNYDERS

— La „Bruckenthal“ s-a mai identificat un tablou celebru —

Acesta este tabloul „Vinătoarea de mistreți“ de Snyders, pictorul flamand din secolul al XVII-lea, care a lăsat posterității unele din cele mai frumoase pinze cu subiect animalier. Tabloul, identificat recent ca original, se găsește la muzeul „Bruckenthal“ din Sibiu. →

Un colț din faimosul depozit al muzeului „Bruckenthal“ din Sibiu — camera cu 70 de pereți, în care aproape 300 de „anonimi“, flamanzi, olandezi, italieni, germani, așteaptă să fie identificați. Tainele acestui depozit ne rezervă probabil încă multe surprize. De aici, săptămânile trecute a „izvorit“ și „Vinătoarea de mistreți“ a lui Snyders. ↓

Vă amintiți desigur: săptămânile trecute, un Tizian veritabil a fost identificat de către colecțivul galeriei de artă plastică a muzeului „Bruckenthal“ din Sibiu. Descoperirea a produs un interes deosebit în lumea amatorilor de pictură — în special în Italia, patria marelui pictor.

Iată însă că imediat după această descoperire, colecțivul aceleiași galerii, condus de tov. Tudor Ionescu, a stabilit paternitatea unui alt tablou celebru. Este vorba de opera unuia din cei mai mari pictori animalieri ai secolului al XVII-lea, flamandul Frans Snyders. Tabloul — de mari dimensiuni — reprezintă o vinătoare de mistreți. Pinza respectivă, provenită din colecția lui Bruckenthal, fusese considerată la începutul secolului drept copie. Cercetarea paternității tabloului a durat peste doi ani și la stabilirea adevărului a contribuit rezultatul unor investigații făcute la muzeul din Alger — acolo unde se află o altă pinză a lui Snyders reprezentând un detaliu al „Vinătorii de mistreți“ aflat la Sibiu.

Tabloul respectiv, după ce a stat atâția ani în depozitul „Bruckenthalului“ — acolo unde-și fac „carantina“ sute de pinze ce așteaptă a fi identificate — trece acum în galeriile de artă ale muzeului.

F. U.

S-A DESCHIS NOUA STAGIUNE ORĂDEANĂ

Titlul de mai sus va mira poate pe unii cititori. Cum se poate ca, într-o perioadă în care stagiunea tuturor teatrelor din țară e în plină desfășurare, la Teatrul de Stat din Oradea abia să se ridice pentru prima oară cortina? Și totuși acesta e adevărul, pentru că sediul teatrului a fost expus unei mari renovări.

Fără a mai aștepta data când constructorii vor termina finisarea clădirii, colecțivul teatrului s-a deplasat în Orașul dr. Petru Groza și a deschis în sala

clubului de acolo noua stagiune a teatrului orădean. Piesa prezentată cu acest prilej a fost „Nedeea inimilor“ de Radu Theodoru. Inspirată din viața ciobanilor și a celorlalți oameni ai muncii dintr-o stăină cooperatistă din munții Banatului, piesa e avântă pe un puternic conflict social bine reliefat de regizorul Dan Alexandrescu. Se remarcă din distribuție Vera Varzopov (Voica), Eugen Tugulea (Scordilă), Constantin Simionescu (Ilie Jura), N. Toma, I. Iliescu și C. Schițcu.

TRAPEZ

ANSAMBLUL AERIAN DE ZBURĂTORI

Am asistat nu demult la repetițiile ansamblului aerian de zburători ai Circuitului de Stat din București. Pregătea un număr nou, atractiv și bineînțeles, deosebit de palpitant. Cu tot iureșul repetiției, între două „salturi mortale“, am reușit să-i răpesc câteva clipe maestrii zburător Traian Ganea. L-am rugat să ne spună câteva cuvinte despre noul număr pe care îl pregătește pentru viitoarea premieră. Trupa de zburători Ganea s-a mărit. Ea are astăzi 7 artiști. Trapezul — ne-a spus artistul — încetează să fie exhibiția a 2-3 virtuoși. Spectaculozitatea provine din varietatea exercițiilor executate cu o precizie matematică de un ansamblu mărit de artiști. În acest fel se reduce mult și din coeficientul de periculozitate ce caracterizează trapezul.

Spre deosebire de numerele vechi de trapez, noul complex de sărituri combinate va fi realizat la o înălțime mai mare. La 15 metri înălțime, Marcel și Liliana Cassian, Aurelia și Iosif Kőszegi vor executa o fantezie care vrea să simbolizeze lansarea unei rachete cosmice. Deducutul lor, la 10-11 metri deasupra solului, va lucra, pe două linii paralele, trupa propriu-zisă de zburători. Pe curînd, deci, în arena circuitului.

T. BUCUR

CE E NOU ÎN LIBRĂRII

— „Viața lui Grachus Babeuf“ de Ilya Ehrenburg. Tradusă pentru prima oară în românește, lucrarea lui Ehrenburg se caracterizează prin înalta ei ținută literară și o bogată documentare.

— „Cupa cu garoafe“ este titlul recentului volum de poezii de dragoste datorit lui Eugen Frunză. O carte care satisface gusturile tuturor categoriilor de cititori.

— „Enigma Otiliei“ de G. Călinescu, cel mai bun roman scris de acest scriitor în perioada dintre cele două războaie, o adevărată frescă a unei societăți în plină descompunere, s-a editat într-un tiraj de mase în „Biblioteca pentru toți“.

— „Soluția a patra“ de

I. Ludo, un virulent pamphlet antiimperialist, a fost reeditată în Editura Tineretului.

— „A doua linărețe“ de Dragoș Vicol înmănușchează un număr de nuanțe inspirate atât din viața trecutului cit și din cea actuală a oamenilor din Moldova de nord.

— „Evocări“ de Fl. Georgeșcu și Al. Cebuc, un volum care-și propune să reconstituie lupta P.C.R., evocînd locuri și case din București unde s-au desfășurat în trecut mare parte din acțiunile din ilegalitate ale partidului.

— Din ciclul „Descult“ al lui Zaharia Stancu au apărut trei volume: „Clopote și struguri“, „Printr-stele“ și „Carul de foc“.

MELOMANII DIN OLTENIȚA AȘTEAPTĂ...

...La început — era prin 1959 — a fost un recital popular: un cântăreț cunoscut, o pianistă valoroasă, o prezentare atractivă. Și totuși n-a plăcut. Au venit puțini ascultători.

Dar Filarmonica a continuat să trimită formații. Ca rezultat, astăzi, după doi ani doar, sînt numai săli pline. Se dau concerte simfonice, corale, cicluri de lecții, iar numărul ascultătorilor crește mereu.

...Cele de mai sus s-au petrecut la Oltenița. (Și nu numai acolo). Sala de concerte și organizatorul acestor manifestări: clubul Șantie-

relor navale, ai căror muncitori și tehnicieni au devenit pasionați iubitori de muzică.

Din păcate, de la mijlocul lunii noiembrie 1960 formațiile Filarmonicii de stat „George Enescu“ n-au mai făcut nici o deplasare la Oltenița și nici în alte locuri. Cauza: lipsa mijloacelor de transport. Aceasta în timp ce Teatrul de Operă și Balet, Teatrul Național „I. I. Caragiale“, Teatrul Municipal, Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești și numeroase altele dispun de autobuze proprii cu care pot organiza oricînd deplasări.

Melomanii făuritori de nave din Oltenița și alți tovarăși de-al lor nebucureșteni așteaptă cu nerăbdare ca Ministerul Învățămîntului și Culturii să rezolve această problemă... nemuzicală și totuși muzicală.

ROZA VÎNTURILOR

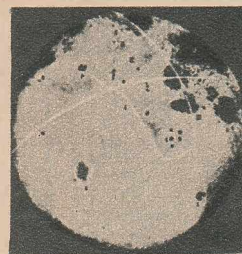
V-ați întrebat vreodată cită hîrtie se consumă în lume pentru tipărirea ziarelor și revistelor? Iată câteva cifre: în 1955, 12 milioane tone; în 1965 va fi nevoie de 17 milioane tone, iar în 1975 de 26 milioane tone.

„Nu vom coborî în adîncul pămîntului pentru ocupații americani: afară cu ei!“ — spun eroii piesei „Lupta minerilor din Miike“, pe scena celui mai tinăr teatru japonez, „Ansamblul modern dramatic“, de sub conducerea lui Tomoyoshi Murayama. Teatrul și-a propus să facă cunoscute publicului japonez marile realizări dramatice progresiste.

„Atlasul Lunii“, în-tocmit de Academia de științe a U.R.S.S., a fost propus pentru premiul Lenin pe anul 1961. După cum se știe, atlasul a fost realizat după ce s-a reușit fotografierea părții invizibile a Lunii care, spre deosebire de partea vizibilă, are mai puține „canale“ și „mări“, dar foarte multe cratere de vulcani. Una din fotografiile atlasului ne arată că misterete Lunii sînt asimetrice. Atlasul conține în total 20 de fotografii.

30 de diapozitive colorate, cuprînzînd reproduceri după lucrările marelui pictor italian din epoca Renășterii, Masaccio, au fost de curînd realizate de U.N.E.S.C.O. în scopuri educative. Diapozitivele pre-

zintă între altele faimosul tablou „Îzgonirea lui Adam“, precum și minunatele fresce păstrate în bisericile din Florența.

O sută de volume cuprînzînd date geografice, istorice, filozofice, beletristice, artistice și medicale vor fi tipărite în următorii cinci ani de către guvernul indian în scopul ușurării acțiunii de educare a maselor largi. Responsabilitatea tipării volumelor — în toate cele 14 limbi ale Indiei — a fost încredințată cunoscutului scriitor și activist pe tărîm obștesc dr. Mulk Raj Anand.

NOTE EXTERNE

Comerț cu „apa Iordanului”

Preotului italian Guido Zanelo i-a venit o prea... necurată, dar bănoasă idee. Ce-ar fi — și-a zis el — dacă s-ar „mintui” vânzând credincioșilor „apă sfințită” din Iordan, cu litrul? Zis și făcut. Preotul s-a asociat cu un mare financiar și afacerea a fost pusă pe picioare.

Dacă apa vîndută drept „sfințită” a fost scoasă chiar din Iordan, nu e prea sigur. Un lucru este însă cert: ingeniosul popă a sustras din capitalul asociatului său 250.000 lire italiene, lăsînd în locul lor polițe cu semnătura sfinției sale. Epilogul afacerii se desfășoară în fața unui tribunal din Italia. Și, după cît se pare, preotul-negustor escroc nu va ieși de loc „prea curat” din afacerea cu „apa Iordanului”.

Judecătorii de la Bonn nu înțeleg...

Un șofer din Germania occidentală, care are ghinionul să poarte numele de Adolf Hitler, a cerut pînă acum de 9 ori să i se probe schimbarea numelui, considerînd pe drept cuvînt că cel pe care-l poartă — fără vina sa — este odios și compromițător.

Dar perseverența lui a fost zadarnică. De fiecare dată judecătorii lui Adenauer i-au respins cererea pe considerentul că... „motivele pentru care cere schimbarea numelui sînt neclare”.

Șoferul nu s-a lăsat convins de acest „argument” și a înaintat justiției și a zecca cerere. Șansele lui nu sînt însă nici acum prea mari. Judecătorii lui Adenauer fiind în majoritatea lor foști judecători hitleristi, este lesne de înțeles de ce susțin ei că „nu înțeleg” motivele cererii sus-amintitului șofer.

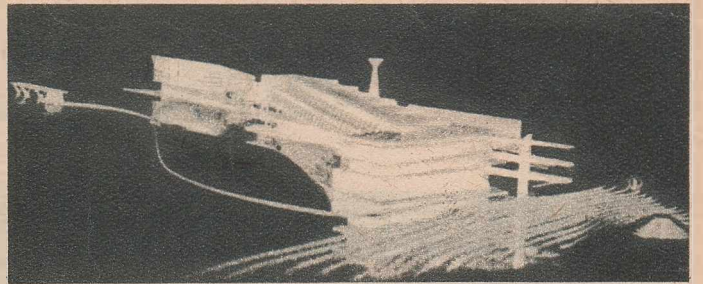
Pe urmele lui Hitler et comp.

Un miliardar american, bancherul K. Dreiser din New York, plictisit pare-se numai cu adunatul dividendelor, a încercat să se preocupe de politică și anume de soarta negrilor. După o matură chibzuință el a anunțat că a găsit „soluția” problemei negrilor. Ea este simplă, ca cea a faimosului ou al lui Columb: „curățirea Americii de negri”. Dreiser și-a găsit imediat și adepți. Drept pentru care senatorul Eastman și kongresmanul Walter s-au deplasat în Africa pentru a studia posibilitatea „expedierii” negrilor americani în Africa. „Metoda” este pur hitleristă, neurmînd decît să fie completată cu camere de gazare și crematorii. Bineînțeles însă că „soluția” Dreiser” a stîrnit indignarea tuturor americanilor cinstiți. Un ziarist american, May, sublinia în ziarul „Nation” că majoritatea celor consultați de el în legătură cu ideile lui Dreiser au declarat că le consideră „adevărate orori rasiale”.

Fotbal... erotizat

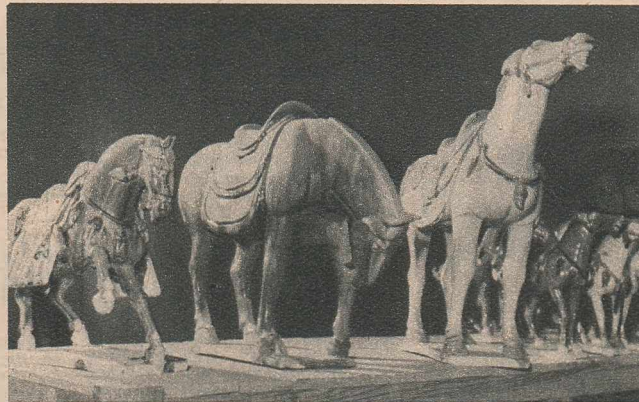
Impresarul sportiv englez Bernard Whaley, organizator de competiții fotbalistice, constatînd cu îngrijorare (pentru soarta afacerilor sale, bineînțeles) că interesul publicului englez pentru fotbal a scăzut simțitor în ultima vreme, a propus ca, pentru remedierea acestei stări de lucruri, „fotbalul să fie erotizat”. Astfel, el preconizează ca în pauza dintre reprize, dansatoare mai mult sau mai puțin... dezbrăcate să execute dansuri extravagante. O fi și așa un fel de sport!...

L. S.

↑ **ŢIPE MALUL EUFRATULUI**, în localitatea Deir El Zor (regiunea siriană a R.A.U.), urmează să înceapă construcția unui mare sanatoriu T.B.C. Proiectul acestei frumoase construcții sanitare, a cărei machetă o prezentăm în fotografie, este opera arhitecților și inginerilor din R.P. Ungară.

← **1 KILOGRAM!** Atît cîntărește, în medie, fiecare știulete de porumb recoltat în colhozul „Stalin” din R.S.S.A. Osetină de Nord. În ce privește recolta medie la hectar, ea a fost de 190 chintale boabe. În fotografie, Hariton Albegov, șeful brigăzii pentru cultura porumbului din colhoz.

BIDIVIII DIN FOTOGRAFIE sînt confecționați din argilă la falmoasa olărie din Lolan, provincia Hainan (R.P. Chineză), care produce ceramică în trei culori (albastru, verde și galben). La această întreprindere sînt continuate tradițiile celor mai buni ceramiști din epoca imperiului Tang.

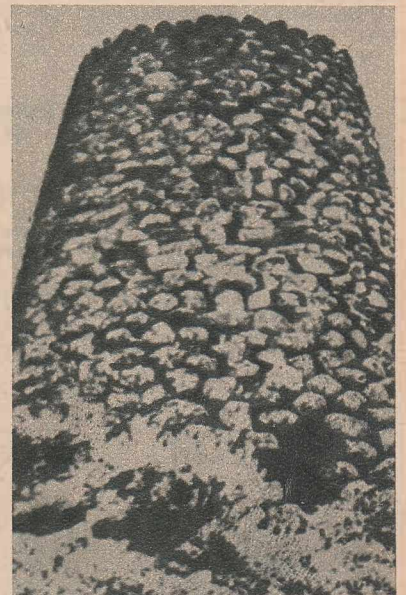
UN PANTOF URIAȘ, din... iarbă și flori, împodobește parcul marii fabrici de încălțăminte din orașul Gottwaldov (R.S. Cehoslovacă).

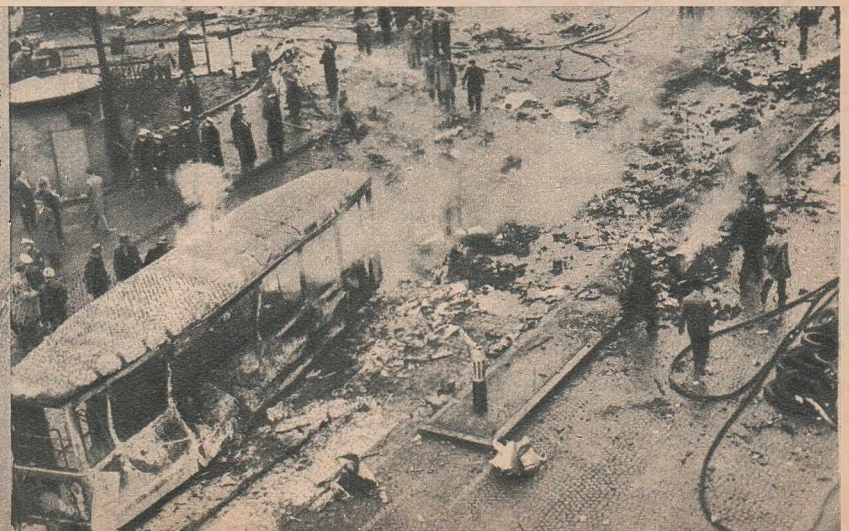
← **SĂRITURI SAU FOTBAL?**... O imagine puțin obișnuită de la un meci de fotbal dintre două echipe din Grecia.

POPORUL SARD (actualii locuitori ai insulei Sardinia) s-a stabilit acolo cu 14 secole înaintea erei noastre. Pe atunci sardii aveau de făcut față deșelilor năvălirii ale ligurilor, fenicienilor și cartaginezilor. Pentru a se apăra au construit turnuri din pietre, ca acei din fotografie, păstrate pînă în zilele noastre.

CATASTROFELE AERIENE se țin lanț în țările din Occident. După ciocnirea, deasupra orașului New York, a două avioane americane de pasageri — ciocnire soldată cu moartea a 132 persoane — recent o nouă catastrofă aeriană a îndoliat zeci de familii. Un avion american — pe bordul căruia se aflau, în afara echipajului de 7 oameni, și 13 copii — s-a prăbușit în plin centrul orașului vestgerman München, deasupra unui tramvai plin cu călători. În fotografie, locul dezastrelor.

EXAMENE, EXAMENE, EXAMENE...

E ciudat dar tocmai atunci cînd termometrul a binevoit, în sfîrșit, să coboare sub zero grade, în lumea studențească temperatura a urcat brusc...

Au început examenele primului semestru. Griji, frămîntări, îndoieli... Dar la capătul lor — pentru toți cei ce și-au făcut conștiințios datoria — bucuria succesului. Viitoarele noastre cadre de nădejde din toate domeniile construcției socialismului mai urcă astăzi o treaptă spre viața plină de bucuria creației, spre munca pașnică în folosul poporului și patriei iubite.

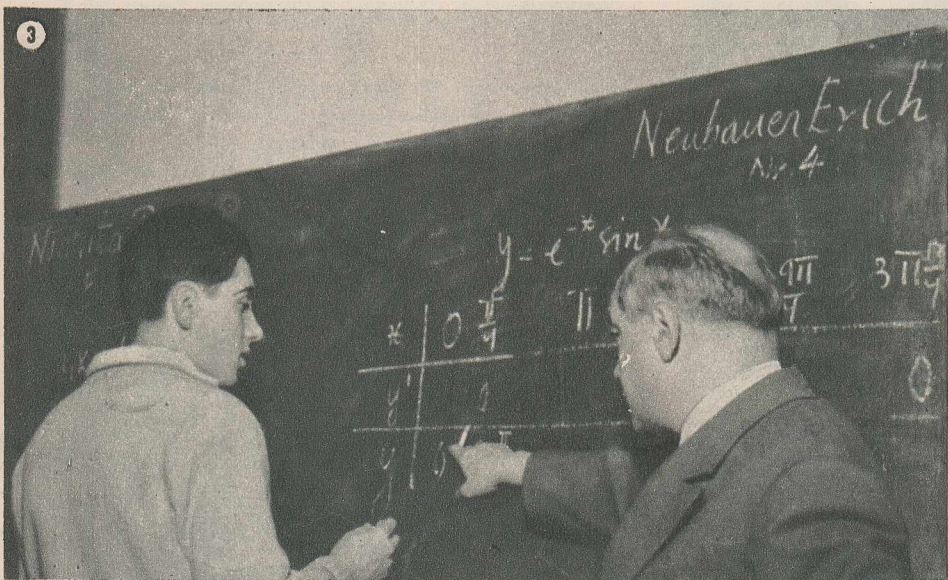

① Institutul de petrol și gaze — examen la anul V al Facultății de tehnologia și chimizarea țiteiului și gazelor. Lectorul Ion Precup îl felicită pe studentul Ion Goriță pentru frumoasele răspunsuri date la examen.

② Universitatea „C.I. Parhon”, Facultatea de fizico-matematice. O notă bună (ca și una proastă, din păcate) intră în patrimoniul întregii grupe. Studentul Ovidiu Mîtran din anul II nu și-a dezamăgit colegii: la examenul de psihologie a obținut nota 9. Împreună cu studenții români, se bucură de acest succes colegii lor de ane peste hotare: unul din R.P.D. Coreeană (în dreapta) și un altul din Tanganica (în fund).

③ Institutul politehnic din București, Facultatea de chimie industrială, anul I. Examen la analiza matematică. Rezultatul: nota 9. O victorie înscrisă în carnetul de note al studentului Erich Neubauer.

④ Curiozitatea e atât de mare încît!...

FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII

„BĂTRÎNA PIANINĂ” (foto 1), o producție a studiourilor iugoslave, face parte din categoria numeroaselor filme ce ne vorbesc cu emoție și durere despre anii ocupației fasciste în țările Europei. Urmărind peregrinările unei bătrîne pianine, realizatorii iugoslavi au construit — prin înființarea citorva schițe cinematografice — un film dramatic,

cu unele momente într-adevăr izbutite. Ne rămîn în amintire percheziția de la liceu și momentele de mare tensiune ale concertului pe care-l cîntă la pianină Anușka — o partizană tinăra care știe că și trăiește ultimele clipe. Restul episoadelor sînt însă lipsite de originalitate, ca și cum ar face doar o legătură „de serviciu” între cele două

momente cruciale ale filmului — unul plasat la început, celălalt către deznodămînt. Un film inegal.

„MAMA INDIA” (foto 2), o producție a studiourilor indiene, oferă spectatorilor romîni înțînirea cu o actriță apreciată, Nargis, cunoscută din filmele cu Raj Kapoor. Dar în „Mama India”, Nargis dezvăluie calități

interpretative mult mai interesante decît în rolul Ritei din „Vagabondul”. Ea înfățișează pe ecran viața tragică a unei fărânci indiene, viață făcută din trudă și mereu alte și, alte sacrificii. Biografia acestei femei se contopește cu însuși trecutul țării: plaga exploatații colonialiste, cu cortegiul ei de mizerii și calamități, a secătuit India întocmai cum a golit, pe rînd, viața unei ființe care a fost cîndva tinăra, frumoasă, cu un soț, cu o familie în juru-i... Un film trist, în care muzica acompaniază cu dărnicele întâmplările eroilor, iar peisajul, de un colorit viu, pictural, ne face să ne cutremurăm pentru soarta oamenilor care sînt încă supuși capriciilor atât de crude ale naturii.

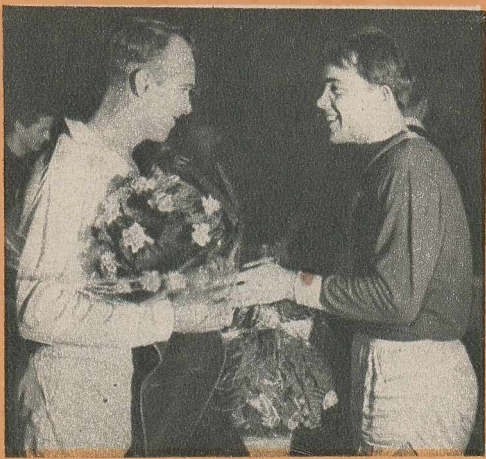
REDACTIA: București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

EVENIMENTUL SĂPTĂMÎNII

Duminică s-a desfășurat în sala Floresca meciul de handbal (masculin) în 7 dintre R.P.R. și U.R.S.S. contînd pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial. Rezultatul de 18-13 (10-8) pentru reprezentanții noștri ne-a adus bucuria de a fi trecut primul obstacol și de a ne prezenta la turneul final al acestui importante competiții. Fotografiiile noastre reprezintă: Tradiționalul schimb de fanioane (sus). Încă un „fut” la poarta oaspeților (dreapta).

1

2

Într-o duminică la patinoar

Bucureșteanul care, măcar din curiozitate, nu se deptasează într-o duminică dimineață la patinoarul din parcul sportiv „23 August”, se privează de satisfacții cu totul inedite. Tumultul vesel al miilor de patinatori mai mult sau mai puțin experimentați, joaca exuberantă a copiilor — adevărați stăpîni ai gheții — figurile pline de grație ale „așilor”, totul respiră aici sănătate, voie bună, frumusețe, bucurie de viață...

- ① Cu chiu cu vai „șirul Indian” a fost întocmit...
- ② ...dar după cîtiva pași, atît a mai rămas din el.
- ③ Așa începe drumul spre măiestrie.

Fotografii de Romulus SCURTU

3